
Zmenšovat vliv studentů je zločin

Zmenšovat vliv studentů je zločin

LIDOVÉ NOVINY

28.1.2012 Lidové noviny Strana 26 Orientace - rozhovor, autor: PETR KAMBERSKÝ

S děkanem Fakulty elektrotechniky Českého vysokého učení technického Pavlem Ripkou o diktatuře vzdělaných v Singapuru, o to, že dřív bylo i sněhu více a o českém ministerstvu, které kryje podvodné vysoké školy
Děkan elektrotechnické fakulty pražského Vysokého učení technického (FEL ČVUT) Pavel Ripka (* 1959) patří mezi největší odpůrce navrhovaných zákonů reformujících školství. Zároveň je těžké označit ho za starou strukturu: jeho fakulta získává třetinu zdrojů mimo veřejné rozpočty a ČVUT je v mezinárodních žebříčcích vysokých technických škol na 150. místě z třiceti tisíc hodnocených.

* LN Už od devadesátých let víme, že akademické senáty mají strašně velké pravomoci, čímž se do značné míry blokuje...

... ještě dodejte, že nemají žádnou odpovědnost, a je to už ta dokonalá fráze, která se stále omílá.

* LN V čem je ta fráze špatná?

Je to v podstatě lež. Vždyť senáty mají strašlivou odpovědnost a nesou důsledky každého svého rozhodnutí na vlastních bedrech. Další dokola omílanou frází je ta, že studenti jsou na škole jen pár let, a tudíž je nezajímají dlouhodobé otázky, ale jen hlouposti jako cena rýžové kaše v menze. Ale ono to tak není – právě studenti jsou ten progresivní prvek. Právě oni vnášejí do škol pohyb a nutí nás, abychom se učili nové věci. Ustrnutí hrozí každé struktuře a právě studenti jsou na každé škole ta hybná síla.

* LN Neslyšíme tady lísnání se děkana k mladým, kteří jej zvolili?

To opravdu ne, zrovna moje volba byla v senátu dost složitá. Studenti jsou opravdu progresivním prvkem, který předstihuje zbytek státu včetně jejich profesorů, to myslím ukazuje historie tohoto státu dost jasně: ať už mluvíme o roku '38, '48, '68, nebo '89. A přiznejte si, že studenti u nás – na rozdíl třeba od Paříže, kde šlo v podstatě o protesty vůči rodičům – vždy usilovali o něco podstatného. Čili: studenti v senátech nejsou prvek zpátečnický, ale progresivní. To spíš my zaměstnanci se někdy chováme jako odborový klub, který chce co nejvíce studentů (aby bylo co nejvíce peněz), zatímco studenti naopak tlačí na kvalitu a čipernost managementu.

* LN O. k., dejme tomu, studenti jsou v senátu „ti lepší“. Ale není přece problém v tom, že senáty samotné mají obrovské pravomoci?

Každý děkan, každý rektor se svým senátem válčí, ani u mne, ani u rektora ČVUT Havlíčka to není jiné. Hrozně nás senáty zlobí. Ale přesto je chceme. Volené orgány jsou prostě nezastupitelné.

* LN Nikdo mi nevymluví, že transformace v devadesátých letech měla (mimo jiné) dvě chyby: dva velké systémy, justice a vysoké školy, dostaly nezávislost dřív, než prošly proměnou. U soudců nám to dělá potíže dodnes.

Tak za prvé srovnávání vysokých škol s justicí je těžce urážlivé vůči vysokým školám, protože my žádné exponenty bývalého režimu ve vedení škol nemáme, protože mimo jiné platí lustrační zákon.

* LN Ten ale platí stejně tak pro soudy.

A za druhé samospráva vysokých škol, na rozdíl od justice, velmi dobře funguje.

* LN Jak skvěle dokazuje případ plzeňských práv...

Plzeňská práva jsou velmi nepěkný příběh, ale přece nelze z jednoho maléru vyvodit, že je celý systém špatný. V Plzni šlo také o selhání ministerstva školství.

* LN Když se daří, může za to skvělá škola, a když je malér, mohou za to hloupí či úplatní úředníci?

V tomto případě je ale vina také na straně politiků—ministrů školství. Nejmenovaná ministryně prý velmi intenzivně podpořila vznik soukromé karlovarské školy, což byl předstupeň plzeňských práv. Povídá se, že tam také začaly obchody s přijímačkami a diplomy. Za druhé: řada kolegů vyzvala k rezignaci plzeňského rektora Průšu, který byl spoluodpovědný za ten malér a který mimo jiné všechny diplomy spolupodepisoval. A pan Průša je bývalý náměstek ministra, náměstek přes vysoké školy. Odbočka – další bývalý náměstek ministra docent Petr Kolář je prorektorem Vysoké školy Jana Amose Komenského, která má velké problémy s akreditací, ale je krytá ministerstvem.

* LN Kdo má tedy podle vás dohlížet na vysoké školy, případně je řídit?

Samozřejmě ministerstvo, a to ekonomickými nástroji. Jenže to nikdy nedělalo a to je největší problém. To, že někomu dám či nedám peníze, to je ten nejpádňější nástroj. Ale nemůže říkat, co se má na vysoké škole přednášet, kde se má publikovat, jak si volit své představitele. Odborný dohled samozřejmě náleží akreditační komisi, která pracuje dobře. Bohužel některé její nálezy ministerstvo v poslední době ignoruje, což je v novodobé historii novinka.

* LN Co vám vadí na vládní reformě?

V prvé řadě nekonceptnost celé věci. O reformě jednáme už dlouho. Několik let jsem za Radu vysokých škol členem pracovních skupin, které ministerstvu pomáhají reformu připravovat. Není to tak, že my jenom kritizujeme – celou dobu jsme přicházeli s konstruktivními návrhy a mnohé byly v různých fázích použity. Časová a intelektuální kapacita, kterou jsme my i rektori do toho zdarma vložili, byla značná. Bohužel pak se dohodnuté věci opakovaně změnily, protože pan ministr měl nějaký zběsilý nápad. Naposledy se to stalo při posledních úpravách věcného záměru zákona o vysokých školách. Zdaleka nejhorší ale je, že druhý reformní zákon o finanční pomoci studentům vůbec nebyl s reprezentacemi vysokých škol konzultován, čímž byl porušen zákon.

* LN Tedy vy nejste proti tomu, aby lidé mimo konkrétní školu měli nějaký vliv na její chod, vám vadí omezení hlasu studentů.

Vidím dvě velká rizika. Prvním je omezení studentů, druhým, a možná větším, je, že těmi lidmi „zvenku“ budou místní mafiáni, z rad vysokých škol budou trafiky pro politické zkrachovalce a ze škol povedou tunely s penězi. Jistě pamatujete pokus o privatizaci fakultních nemocnic.

* LN Silné „boardy“, u nás rady, stojí přece za úspěchem těch nejlepších, tedy amerických univerzit. Vám se nelíbí americký model řízení škol?

Ale líbí, samozřejmě že líbí. Obecně myšlenka dostat do vedení univerzit zástupce podnikatelské sféry není špatná. V naší správní radě sedí průmyslníci a lidé z průmyslu sedí i ve vědecké radě mé fakulty. Ale jsou to lidé, kteří o výzkumu a fungování vysoké školy něco vědí. Jenže když dva dělají totéž, není to totéž. Když sedí v Board of Directors univerzity velký byznysmen, tak je jasné, že pomáhá shánět i dává peníze. Zástupce podnikatelské sféry u nás často znamená šéf firmy, která poté dodá škole izolaci na barák, zástupce veřejnosti často znamená politik ze stejné strany jako ministr. Když ze skvělého systému špatně okopírujete jediný prvek, těžko bude celý systém skvěle fungovat. Mecenáš miliardář Harvardovy univerzity není totéž jako místní politik, který příslušnou školu studoval, ale nedostudoval. Teď byl ministrem jmenován, aby nás řídil. Lidové noviny o tomto lapsu věděly, publikoval to ale až Respekt. (Respekt přinesl zprávu, že do správní rady ČVUT byl dosazen Marek Kukrle – člen Věcí veřejných a radní Prahy 5, který ČVUT sice v 80. letech studoval, ale po dvou letech „z rodinných důvodů“ odešel. – pozn. red.)

* LN Školné je tedy dobrý prvek, který u nás nebude fungovat?

Školné samo o sobě je myšlenka blahodárná a nesmírně užitečná, ale mnozí lidé, kteří o věci něco vědí, se shodují, že v našich podmínkách je nerealizovatelná, vznikne z ní paskvil, peníze se rozkradou nebo zmizí a jediný, kdo bude mít radost, budou banky. A samozřejmě politici, kteří rozhodnou, která banka bude poskytovat půjčky...

* LN To je skvělý přístup. Nedělejme nic, všechno by se mohlo pokazit, rozkrást a někdo by si mohl namastit kapsu. Proč by u nás nemohlo školné fungovat, když funguje skoro všude na světě?

Rada vysokých škol považuje mnohem rozumnější než školné vybírat přímé poplatky. Dobrý student by dostal stipendium, takže by pro něj neplatila žádná sociální bariéra. A když špatný student nebude schopen poplatky platit, tak ať si vypůjčí u banky. Největším přínosem školného není fakt, že se získají další prostředky. Všichni víme, že stát je zase školám jinde sebere. Jediný jednoznačný profit ze školného je motivační, tedy student bude studovat kratší dobu a usilovněji, protože co je zadarmo, toho si nevážíme. Ale úplně stejného efektu se dá dosáhnout poplatky.

* LN Jak by mohl administrativní poplatek zkrátit studium či vytvořit větší tlak na profesory?

Poplatek za opakovanou zkoušku či za zápis nebo zrušení zápisu bezpochyby zkrátí studium. Dnes jde veškerý z takových poplatků do stipendijního fondu – což je ochrana proti nemravnému vybírání poplatků a řeckněme vydírání studentů. Jenže třeba stipendijní fond na VŠE nabývá a nabývá, přitom není dost stipendistů, kteří si vydobyli prospěchová stipendia... Škola ale peníze nemůže nijak jinak než na stipendia použít. Ani na nákup kříd. Poplatky jsou jednoduchý systém, který se dá zavést téměř ze dne na den. Školné je systém, který selhává i v zemích, kde se tolik nekrade. Třeba v Británii jsou o něm opravdu veliké celonárodní diskuse. Říkalo se, že vznikne soutěž mezi školami, některé nabídnou nižší, některé vyšší... Ale všichni od počátku nasadili maximální školné, proto se strop už dvakrát zdvihl, studenti dost bouřlivě protestují a nikdo se jim moc nediví. Argumentace Britského svazu studentů je nesmírně profesionální a sofistikovaná. Obecně: OECD ve své analýze přiznává, že nelze najít jednoznačný vliv zavedení školného na zvýšení kvality vysokého školství.

* LN Ale odložené školné by přece nemohlo nikoho zruinovat, argument o protestech a sociální neúnosnosti logicky padá.

Odložené školné je ta nejhorší možná varianta. Cokoli odložíte, necítíte – tady se jakýkoli motivační efekt ztrácí. Odložené školné je skvělý byznys pro banky, což je pro některé lidi klíčový argument – ale naším cílem snad není pomáhat bankám, ale zlepšit vysoké školství. Navíc se ukazuje, že vybírání školného „časem“ z platu je obtížnější, než se předpokládalo. Jak ukazuje zkušenost s placením alimentů, český člověk je extrémně vynalézavý ve vykazování minimálního příjmu, aby nemusel nic platit. Navíc administrativa splácení je náročná, takže velkou část vybraného školného by spolklý náklady na provoz systému. V tuto chvíli nejsou žádné analýzy, které by spočítaly, kolik procent by stál provoz systému a zejména kolik by se skutečně vybralo.

* LN Takže jestli dobře rozumím, vy chcete poplatky, které vám zajistí peníze na dřevo a do jejichž využití vám nikdo nebude mluvit. Budete mít víc peněz i víc pravomocí. Stejně tak nechcete, aby kdokoli zvenčí mluvil do chodu škol. To je krásný byznys, ten bych taky chtěl dělat.

Ale my se nebráníme tomu, aby do vysokého školství mluvil někdo zvenčí. My se bráníme tomu, aby se, byť třeba v dobré víře, zavedl nepromyšlený systém, který přivede víc problémů než užitku. Podívejte se na profesora Zlatušku, bývalého rektora a senátora: jeden z prvních a zapálených zastánců školného, z něhož se dnes stal jeho pragmatický odpůrce.

* LN Všechny námitky znějí rozumně, ale zároveň defetisticky. Tohle by se mohlo zneužít, tohle rozkrást, tohle nepověst... Kdyby se takhle lidstvo chovalo, pereme se stále ještě s neandrtálci o pazourek. Přece souhlasíte, že změna je nutná.

Změna je nutná, ale já věřím v drobnou práci. Nikoli v zázrak, který způsobí přijetí dvou zákonů. Rozumím politikům, že pokud si napsali nový zákon do programů a poté do koaličních dohod, tak jej musí prosadit, ostatně je to možná čistější než neustále novelizovat, ale vysoké školy to nespasí. Jediná opravdu důležitá věc jsou dlouhodobější smlouvy, ono takzvaného kontraktové financování.

* LN Ale není toto zároveň ta nejriskantnější část? Vždyť právě tady nejvíce hrozí, že například škola na severu Moravy, ačkoli má slabé vědecké výhledy a slabou naději na zlepšení, dostane z čistě politických důvodů lepší kontrakt než dejme tomu Olomouc?

Ano, to je opravdu velký problém. Na druhou stranu: teď rektori stráví každý rok čtyři měsíce vyjednáváním o financích, to je opravdu trapné, bere to síly k té opravdu důležité práci a v podstatě to neumožňuje soustředit se na nějakou koncepční, dlouhodobou strategii.

* LN Dalším kamenem úrazu je boj o „tituly“.

Ano, to je typický příklad, kdy věříme, že vzletnými slovy vtělenými do zákona něco zásadního změníme. Houbeles. Zastaralý systém celostátních profesur nahradíme moderními funkčními místy, tedy systémem, který se z Ameriky lavinovitě šíří do celého světa. Jenže to jediné důležité je, aby se na tato funkční místa přihlásil někdo renomovaný ze zahraničí.

* LN Což nejde, dokud jsou bídné platy a dokud se studuje výhradně v češtině.

Přesně. Každá německá univerzita, když vypisuje konkurz na funkční místa, tak ho vypisuje ve světových časopisech a hlásí se lidé z celého světa. Ano, někde Američana nevezmou, protože je nutné přednášet německy, ale bez problémů nastoupí Rakušan nebo Švýcar. Je moc pěkné, když profesor Rudolf Haňka řekne „univerzity musí vyjít ze svých zatuchlých ulit“ a otevřít se světu. Jenže – a to se nám samozřejmě na FEL stalo – ten člověk opravdu přijede na konkurz, a když se dozví výši platu, tak chvíli nevěřícně zírá, pak poděkuje, odjede a už se nikdy neukáže.

* LN Byl jsem nedávno v norském městě Tromso, v podstatě vesnické univerzitě. Ale i v takové „díře“ se část bakalářských a všechny magisterské programy přednáší v angličtině – o doktorandech ani nemluvě. K nám naopak téměř nepřijíždí studenti ani v rámci projektu Erasmus, protože výhradně české přednášky pochopitelně nezvládnou.

To protestuji! To vyprávíte o poměrech na nějaké zaostalé fakultě a škole.

* LN Třeba na vysoce hodnocené Matematickofyzikální fakultě UK...

Na Fakultě elektrotechnické Českého vysokého učení technického, kterou mám tu čest řídit, to je úplně jinak. V angličtině se přednáší, i když samozřejmě ne všechno. Tlačí s k nám tolik studentů v rámci projektu Erasmus, že jich je podstatně víc, než vyjždí. Kurzů, které se vedou v angličtině, jsou desítky. A to už dlouho, to není moje zásluha. Já jsem jen zavedl novinku, že student magisterského studijního programu musí v přihlášce souhlasit s tím, že část výuky bude v angličtině. Typický příklad: vyučující přijde do posluchárny a zeptá se, zda všichni rozumí česky. Pokud jediný člověk řekne ne, vede se přednáška v angličtině.

* LN To jste ale dost výjimeční.

To bych řekl, že nejsme. Jistě že staroslověnština se asi nebude přednášet anglicky.

* LN Jenže anglicky se nepřednáší matematická analýza, psychologie osobnosti, stochastické procesy ani dějiny sociologie.

Sociologie na UK opravdu asi není nejprogresivnější obor na našich vysokých školách.

* LN Nicméně vraťme se k problému: jak sehnat peníze na lidi z ciziny. Dejme tomu, že pro techniky – a IT obzvláště – je snazší sehnat nějaké zajímavé partnerství, ať už s vládami, agenturami, či přímo s byznysem. Ale jak má sehnat dobrého profesora religionistiky filozofická fakulta, kde málokterý plat přežije 30 tisíc a odborný asistent vydělává jako prodavač v obchodě?

To je jednoduché! Školám, které jsou kvalitní, tedy mají vědecké výstupy atd. atd., platit víc. A to může ministerstvo dělat už dvacet let. Ale jinak mám s kolegy samozřejmě veliký soucit, některé špičkové věci neprodáte, ani kdybyste se rozkrájeli. Na druhou stranu: mnoho věcí udělat lze. Děkan Michal Stehlík na filozofické fakultě chytře přitlačil ministerstvo vnitra a zahraničí: pokud chcete mít odborníky a znalce a tlumočníky na exotické země, nemluvě

o „analytickém terorismu“, musíte přispívat na jejich výuku. Jinak se tady prostě arabistika neudrží, nebudeme mít ani soudní překladatele, nikdo nebude umět farsí a nebude mít koho poslat do Íránu ani jako tlumočníka pro byznys, ani jako zbrojního inspektora. Pokud ale zároveň zjistíte, že se takovéto minoritní obory studují na třech místech v republice, a ještě se jim věnují lidé na akademii, tak je pak samozřejmě otázka, zda to jsou rozumně vynaložené veřejné peníze. Ale tohle zákon také nevyřeší – i když optimalizace sítě je samozřejmě nezbytná. Jistá míra národní konkurence je životadárná (neprospělo by nám mít jen jedno matematické pracoviště), ale, obrazně řečeno, estonštinu opravdu nemusí studovat šest studentů na šesti různých místech.

* LN Tedy také považujete za absurdní, že škola, kde se pečlivě věnují studentům a v malých seminářích dělají vědeckou práci, má nakonec mnohem méně peněz na kantora než vesnická škola, kde se masově přednáší?

První, kdo se toto pokusil změnit, byl náměstek Jan Koutský. Ten jako první pochopil, že školy lze a je nutné řídit ekonomickými nástroji. Do jeho nástupu se školám platilo „podle kusu“. Díky Koutskému se loni rozdělilo deset procent podle kvality, i když je samozřejmě problém dohodnout se, co je kvalita a jak se měří, ale to je jiná otázka. Letos už by to mělo být dvacet procent – hurá! Ale k tomu přece není potřeba žádný zákon. A navíc: každý s tím konceptem nadšeně souhlasí, ale jen v případě, že právě jeho škola bude ta výzkumná.

* LN Úpadek, masovost, profesori už nejsou, co bývali, studenti....

Ano, samozřejmě! A hlavně ani toho sněhu už není tolik, co bývalo... To jsou přece zkazky bez významného obsahu. Samozřejmě že studenti neumějí některé věci, které jsme uměli my, ale zase umějí spoustu věcí, které my se už nikdy nenaučíme. Zejména třeba v programování je člověk nejmýkonnější do třiceti, pak ať jde raději učit... Šířka věcí, které dnešní studenti třeba v našem oboru znají a zvládají, je několikanásobná oproti tomu, co jsme uměli my.

* LN Mimochodem, co jste vy zač? Představitel inženýrské české vědy, kde se dělá doktorát a přednáší na témže pracovišti, kde člověk v osmnácti začínal, nebo světoběžník?

Obojí. Absolvoval jsem FEL v roce '84 a nějak jsem se držel na fakultě i po skončení studia, ale moc mne nikam nepustili. Ale v roce 1990 jsem vypadl do Dánska a pak jsem ještě párkrát trápil rodinu dalšími výjezdy. Od roku '90 jsem byl na střídačku v Dánsku a tady, tři měsíce, rok, tři měsíce... Pak jsem byl krátkodobě ve Velké Británii, pak skoro rok v Irsku. Jo, byl jsem také přes rok v Itálii, ale to nebyla univerzita, ale Evropský výzkumný ústav. Krátký, ale velmi výživný byl i tříměsíční pobyt v Singapuru. National university of Singapur je druhá nejlepší univerzita v Asii. Když mluvíme o srovnání, tak se do světových žebříčků většinou dostanou jen dvě školy: UK a ČVUT. A mezi technikami jsme zatím byli vždycky do 150. místa na světě – a hodnocených škol je asi třicet tisíc! Zajímalo by mne, kolik českých institucí je na tom tak dobře.

* LN Co byla největší zkušenost?

Největší zážitek byl v Singapuru. Jak obrovskou prestiž univerzita má – nejen u veřejnosti. I u nás je stále vysokoškolský profesor druhé nejlépe hodnocené povolání, na rozdíl třeba od politika, ale tam vás berou vážně i státní instituce. Jak je známo, Singapur je takový velmi zvláštní typ demokracie, spíš diktatura vzdělanostní elity. Všichni členové vlády jsou absolventy Cambridge nebo Oxfordu, ale vládnou železnou rukou. A oni dávají takovou váhu vzdělání a takových peněz do vzdělání... Tam opravdu neexistuje, aby prezident republiky nařikal, že je mnoho profesorů. Naopak! Prezident je ze zákona prezidentem univerzity, takže univerzitu řídí jeho zástupce. Prezident občas jezdí přednášet, chodí na první sérii promócí, je to prostě výraz zájmu vládnoucí třídy o univerzitu. A tam samozřejmě studuje jen to jedno procento nejlepších, a i studenti z kontinentální Číny. A jak se tam perou peníze pod tlakem, tak když dají inzerát, tak se na něj přihlásí 200 kantorů, protože každý chce mít US v „cívíčku“, takže na polovině míst přednáší opravdová špička ze světa, nikoli jen ze Singapuru.

* LN V Čechách jsou jistě také lidé, kteří by něco takového také asi prosadili. Neměl by zákon výslovně definovat „výzkumnou univerzitu“?

Na počátku takové úvahy byly, ale nakonec převládl názor, a řekl bych velmi rozumný názor, že „výzkumná univerzita“ je něco jako „město hrdina“. To, že je škola výzkumná, si musí přece každý rok obhájit svými výsledky.

* LN A jak tedy dělit peníze?

To už nemluvíme o zákonu, ale o možných způsobech financování. Já zastávám myšlenku, že škola by si měla vybrat jeden z tří modelů, vzorců financování. Pokud je orientovaná na praktickou výuku, pak deklaruje „produkuje bakaláře vhodné pro průmyslovou praxi“, a měla by dostat dost peněz právě na takovou výuku. A nemusí předstírat vědeckou činnost. Naopak, když se škola deklaruje jako výzkumná, tak bez vědeckých výstupů neuvidí ani groš. Tohle vymýšlela společná komise České konference rektorů a Rady vysokých škol, zúčastňovali se toho i lidé z ministerstva, ale zatím se to dalo k ledu.

* LN Tak v čem je problém? Pokud vím, byl takovému systému nakloněn i profesor Petr Matějů, který tyhle věci roky propočítával, a podobný názor sdílí i premiér Petr Nečas?

Každopádně nic takového zatím neexistuje. Naopak se objevil nebezpečný pokus zlikvidovat akreditační komisi. Rozumím, že některé politiky irituje „televizní profesorka“ Vladimíra Dvořáková, která komisi předsedá, ale obecně vzato komise pracuje velmi dobře.

* LN Fakt? Trochu přeháním, ale vždyť to dělá devět lidí v podstatě po večerech! S mnohými jsem mluvil a říkají, že to prostě nejde zvládnout, že jsou zoufalí...

Ale započítáte-li úředníky, tak je to už skoro sto lidí. A oni to dělají velmi zodpovědně.

* LN Viz Karlovy Vary? Viz Plzeň?

Tak to jsou ale případy, kde akreditační komise varovala. To jen ministerstvo nekonalo a školy nekonaly. Dnes ale máme mnohem žhavější případy: akreditační komise varuje před Bankovním institutem, s. r. o., a jeho pobočkou na Ukrajině a před Univerzitou Jana Amose Komenského s pobočkou ve Starém Hrozenkově. Tam dochází k mnoha očividným podvodům – a ministerstvo to kryje. Ministerstvo ignoruje závažné poznatky komise – třeba že o sto studentech neexistuje vůbec žádná studijní dokumentace, že studenti zdánlivě studují v češtině, ale přitom neumějí ani slovo, že „řádné studium“ znamená dvě hodiny v sobotu jednou za čtrnáct dní... Ministerstvo ignoruje návrhy akreditační komise a zatím nám tady z čistě politických důvodů bují podvody mnohem větší než celá slavná plzeňská práva.

Školné samo o sobě je myšlenka blahodárná a nesmírně užitečná, ale mnozí lidé se shodují, že v našich podmínkách je nerealizovatelná, vznikne z ní paskvil, peníze se rozkradou nebo zmizí a jediný, kdo bude mít radost, budou banky

V Singapuru je prezident ze zákona prezidentem univerzity, takže univerzitu řídí jeho zástupce. Prezident občas jezdí přednášet, chodí na první sérii promócí, je to prostě výraz zájmu vládnoucí třídy o univerzitu.

Ministerstvo školství ignoruje návrhy akreditační komise a zatím nám tady z čistě politických důvodů bují podvody mnohem větší než celá slavná plzeňská práva

Pavel Ripka (1959)

V roce 1984 vystudoval FEL ČVUT, v roce 1996 se habilitoval prací Feromagnetické senzory, od roku 2002 je profesor pro obor měřicí technika, od roku 2011 děkanem FEL ČVUT. Autor a spoluautor více než 200 vědeckých prací, např. Magnetic Sensors and Magnetometers (2001). Držitel několika českých i zahraničních patentů.